

Fântâna de la poarta Betleemului

Istoria frumoasă a celor trei bărbați, care au scos apă din fântâna de la poarta Beleemului, este precedată de relatarea despre faptele celor trei viteji mari dintre luptătorii mari ai lui David. Nu este suficient de clar și probabil nu este deosebit de important dacă este vorba despre aceiași trei bărbați care au străpuns tabăra filistenilor și au scos apă din fântâna. Este însă important să vedem diferența între aceste prime trei fapte și slujba dovedită lui David prin aducerea apei din fântână.

Cei trei viteji, ale căror nume sunt numite

Adino era mai marele căpeteniilor. Numele lui înseamnă, printre altele, „podoabă, ornament”. Fără îndoială el și-a ocupat poziția lui înaltă în așa fel, că el însuși a obținut recunoștință și împăratul a avut avantaj din aceasta. Căci el a omorât deodată 800 de vrăjmași ai lui David (2 Samuel 23.8).

Eleazar s-a împotrivit filistenilor într-o zi în care poporul Israel s-a retras. El s-a ridicat singur și a bătut pe dușman. Și când victoria a fost sigură, „poporul s-a întors după el numai pentru a lua prada” – poporul Israel, care l-a lăsat pe Eleazar singur în fața dușmanului. Domnul a dat în ziua aceea o salvare mare, și poporul a adunat roadele victoriei (2 Samuel 23.9,10).

Șama a devenit celebru ca acela care „s-a așezat în mijlocul ogorului și l-a apărat”. Aceasta a fost de asemenea într-o zi în care ceilalți au fugit dinaintea filistenilor (2 Samuel 23.11,12).

Noi trebuie să luptăm luptele Domnului

În luptele poporului lui Dumnezeu vedem aceste feluri diferite de slujbe. Sunt timpuri în care Domnul ne cheamă să luptăm împotriva autorității vrăjmașului, ca în zilele lui Adino. Sunt alte ocazii, în care se câștigă pradă printr-o luptă, ca în zilele biruinței lui Eleazar. Dar sunt și timpuri, în care suntem chemați să stăm tare pe un „ogor” și să ducem o luptă de apărare, așa cum era în zilele faptei mari a lui Șama.

Cât de importante sunt aceste fapte de vitejie la timpul lor și în ocaziile lor. Dar cu toate acestea nu vrem să uităm, că atât în zilele lui David cât și în zilele noastre aceste fapte sunt caracterizate de un lucru: ele sunt în folosul poporului lui Dumnezeu și spre glorificarea împăratului.

Cei trei viteji „fără nume” ai lui David

Dacă apoi venim la cei trei viteji, care au scos apă din fântână, atunci avem o cu totul altă formă de slujire. Dacă biruințele primilor trei bărbați aveau în vedere binecuvântarea poporului, acțiunea care merge la inimă a celorlalți trei bărbați era în totalitate spre folosul împăratului.

2 Samuel 23

Acești trei bărbați „au venit pe timpul culesului la David, în peștera Adulam” (versetul 13). Se pare că ei au părăsit „lumea” într-un timp în care era hrană din belșug în ea. Ei au făcut aceasta, pentru a se identifica cu David în zilele sărăciei lui și ale lepădării lui.

Să-ți riști viața pur și simplu pentru o dorință personală a lui David?

David era într-o fortăreață, în timp ce filistenii erau postați într-un loc în care David și-a petrecut tinerețea. Atunci David și-a adus aminte de fântâna de la poarta Betleemului, din care el cu certitudine a scos atunci de multe ori apă. El își exprimă dorința după o înghițitură înviorătoare de apă din fântână. El spune: „O, de mi-ar da cineva de băut apă din fântâna care este la poarta Betleemului!” (2 Samuel 23.15).

Nu este vorba de o poruncă, care cerea ascultare. Nu era chemarea la o slujire. Era numai expresia dorinței lui pline de dor. Și dorința exprimată de el a dat naștere la această acțiune plină de dăruire a dragostei într-un fel în care nici o poruncă nu ar fi putut s-o genereze.

Unii ar fi fost probabil gata să-și riște viața pentru o slujire care ar fi fost spre folosul împăratului. Dar acești viteji au fost gata să privească moartea cu ochii, ca să facă ceva care slujea exclusiv împlinirii dorinței lui David. Ei au trecut prin tabăra filistenilor, au scos apă din fântână și au adus-o lui David. Această faptă de cea mai mare dăruire a bucurat inima lui David așa de mult, că el a văzut în ea o jertfă, demnă numai pentru Domnul. De aceea el a refuzat să bea această apă, și a turnat-o ca dar de băutură Domnului.

Simpla dăruire pentru David al vieții noastre!

În zilele noastre putem și uneori în concordanță cu principiile spirituale ce înseamnă să ne împotrivim puterilor răului, să obținem pradă din rândurile dușmanului și să stăm tari în lupta pentru apărarea adevărului. Putem să știm de asemenea să luptăm luptele Domnului. Dar cât de mult cunoaștem această slujbă mult mai înaltă, singura care înseamnă mult pentru inima lui Hristos? „O, de mi-ar da cineva ...”, spune David.

Nu sunt și astăzi ocazii, în care putem da ceva Aceluia care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi? Când ei în Betania în zilele Domnului au vrut să facă ceva pentru Unul, care a făcut așa de mult pentru ei, „I-au pregătit acolo o cină” – Aceluia care prin lucrarea de răscumpărare a pregătit o sărbătoare pentru lumea întreagă. Privim noi ca privilegiu deosebit faptul de a putea da ceva lui Hristos, care servește spre bucuria inimii Lui?

Maria din Betania era o astfel de vitează!

Nu a avut slujba Mariei un astfel de caracter sublim, când ea cu șase zile înainte de paște a uns picioarele Domnului cu nardul ei prețios și a șters picioarele Lui cu părul capului ei? Nu a înviorat ea totodată, având în vedere ura vrăjmașilor și critica prietenilor, inima Fiului lui David disprețuit și lepădat, împotriva căruia lumea tocmai în momentele acelea a conspirat cu ură de moarte?

2 Samuel 23

Și așa cum apa acestor bărbați devotați a fost turnată înaintea Domnului, la fel parfumul mirului de nard curat al Mariei s-a ridicat înaintea Domnului ca un parfum de un miros plăcut. Parfumul a umplut toată casa în care erau adunați.

Spre amintirea Lui

Nu este întrebarea lui David, „Cine-mi va da ...?” [așa cum se mai poate traduce], o anticipare slabă a rugăminții Domnului aflat pe drumul spre moarte: „Faceți aceasta în amintirea Mea!” (Luca 22.19)?

Dacă împlinim această rugămintă a Domnului, noi nu luptăm luptele Domnului și nu primim nici o pradă. Nici nu apărăm adevărul, ci facem simplu ceva care este în totalitate numai pentru Domnul. Slujim inimii Sale, prin aceea că răspundem la dragostea Lui. Ar fi frumos, dacă am ști mai bine ce înseamnă să scoatem apă din fântână și să o turnăm înaintea Domnului spre bucuria inimii Sale!